

פתח רומן, והווג המאוהב שהחל לכנות עצמו בוני וקלייד.

הרומן בין השניים נמשך שנתיים בשקט. גורדון היתה פעילה שמאלנית פוליטית, משכה אחריה את אנדריאס לכל הפגנה פוליטית וסטודנטאילית. הצעד הראשון בקריירת הפשע שלהם אירע באפריל '68. ביחד עם עוד זוג סטודנטים, הציתו שני בתי-מסחר בפרנקפורט.

הצתה

כמחאה

כשמכביה האש הגיעו למקום עמדה הרביעיה במקום והסתכלה בששון. הם התגאו בפומבי כי הם המציתים, ונעצרו. במשפטם, אמרה גורדון: "עשינו זאת כמחאה על המלחמה בוויאט-נאם". אמר אנדריאס: "איני יכול יותר לאכול את עצמי, נוכח צורת החיים של המימסד. זאת המחאה שלי". הנוכחים באולם בית-המשפט תהו לקשר שבין ויאט-נאם לבתי-המסחר המוצתים.

העצורים, גידונו למאסר של שלוש שנים עם עבודת פרך, שוחררו, כנהוג בגרמניה המערבית, עד עת המאסר בפועל, שהיה צריך לחול לאחר ימים ספורים. גורדון ובאדר ניצלו את השיחרור הזמני, ירדו למחתרת.

בשלב זה הכירה אותם עיתונאית ידועה בשם אולריקה מיינהוף, שהתקשרה איתם כדי לראיינם. לאולריקה וגורדון היה הר-

בה מהמושג. שתיהן היו אקדמאיות, שתיהן באו מבתים מכובדים, שתיהן אימינו במהפכה פציפיסטית. ההבדל היחיד, די, באותה פגישה ראשונה: גורדון היתה פושעת. אולריקה, אזרחית שומרת חוק שרק מדברת. למרות זאת, עזבה אולריקה את פרנקפורט מליאת רשמים. באדר וגורדון לאחר הראיון, גייסו כסף, קנו מרצדס, וברחו לאיטליה. שנתיים לא שמעו מהם דבר. אחר חורו לגרמניה במחתרת.

אותה עת נעצר בברלין, כחשוד בהצתת בית-דפוס של המר"ל המפורסם אקסל שפרינגר, עורך-הדין קרל מאלר — שהגן בזמנו על באדר במשפט-ההצתה בפרנקפורט. הוא נמצא אשם, חטף קנס של

בוני וקלייד באדר וחברתו השנייה בכנור פיה, גורדון אנסלין, בצילום ישן מתחילת הרומן שלהם, שהתחיל בהפגנות סטודנטיים — ונגמר בשדירות בנקים, ברציחות, זיכה אותם בגרמניה בכינוי בוני וקלייד.

67,000 מרקס ועשרה חודשי מאסר. לאחר שיחרורו, אסף סביבו הפרקליטי למצית חלק גדול מחבריו — כולל באדר וגורדון — הפך עצמו למדריכם הרוחני. אנדריאס וגורדון קיבלו תפקידים בכירים בכנופיה.

מה שמאלר לא ידע, זה שהמשטרה שת-לה ביניהם סוכן בשם פטר אורבך. הקביר צה הקטנה תיכננה פיצוץ בתי מסחר ובנייני ציבור, אך כבר ערב המיבצע הראשון טמנה לה המשטרה מלכודת, עצי (המשך בעמוד 27)

טרתי הגדול ביותר של גרמניה נמשך למעלה משנה, הביא בסופו ללכידתם של הטרוריסטים אשר יצרו לעצמם שם של „גנגסטרים-פוליטיים“. במשך שנתיים מלאי טרור של פיצוץ ורצח, איימה כנופיה „אירגון הצבא האדום“ על כל גרמניה המערבית.

הציירת אלינור מיכאל, האשה הראשונה בחייו של אנדריאס באדר. ביתה הפך למקום מיפ-גש למורדים. את מקומה תפסה גורדון.

חבר הכנופייה הולגר מיינס, חבר כנופיית באדר מיינהוף, הסגיר עצמו למישטרה, לאחר שמנהיג הכנופיה נפצע בקרב עם השוטרים. כשצחק שהוא מסגיר עצמו, דרשה המישטרה שיתפשט ויצא אליה ערום. בתצלום: בידי שוטרים, דקה לאחר תפיסתו מובל למכונית המשטרה.

בה באנדריאס. גרמה לעזיבתו של מנפרד את הדירה. עתה הפך אנדריאס בעל הבית, ואלינור למדה להכיר את צידו הברוטאלי. הוא היה קנאי עד חולניות, התפרץ כל פעם שזרקה מבט בגבר אחר.

כעבור זמן הכיר באדר את גורדון איינצלין, בתו של כומר משטוטגארט, שהיתה מבוגרת ממנו בשלוש שנים. היכרות זו גרמה למעשה להתפתחות-הוועיה של הכנופיה הנודעת. גורדון, שנפרדה מבעלה והיתה אמה לילדה, היתה סטודנטית לגרמנית. כשביוני 1965 התחילו התי-פרעויות הסטודנטים בברלין, משכה את אנדריאס לצעוד לצידה. בין השניים התי-

צבים חברי אינטרנציונל המטרופים — אתמול יפנים, מחר גרמנים, מחרתיים שוודים, ברזילאים, אמריקאים — ומי לא. קבוצת באדר-מיינהוף היתה קבוצה של צעירים וצעירות גרמניים שכינו עצמם אירגון הצבא האדום.

בסיסמאות פאציפיסטיות-אידיולוגיות — שהעיקרית בהן היתה התנגדות למלחמת ויאט-נאם — הם הפעילו טרור הסר-תקדים בגרמניה. בראשם עמדו אולריקה מיינהוף, שסיפקה את התחמושת האידיאולוגית, רי אנדריאס באדר, שניהל את הצד הביצועי. בילדותו לא היה באדר תלמיד טוב במיוחד, לא השאיר רושם על חבריו ומוריו. מכריו הכירוהו כשחצן. פני התינוק שלו הדביקו לו לימים את הכינוי בייבי. בהעי-רות שכתב מנחך הכתה במינכן, כשסיים אנדריאס את לימודיו ביסודי, ציין: „בלתי חברתי ולא מקובל בחברה. אבל בעל חושי-הומור חריף“.

בפנימיה בפרנקן, עם המשיך בלימודיו החל להתפרע, היה מעורב בקטטות, ברח לעתים קרובות אל אמו האלמנה במינכן. מנהל הפנימיה אמר עליו: „עוד אחד כמוהו אצלי בבית-הספר, זה אסון!“ לבי-סוף גורש באדר מהפנימיה.

ההתנגשות

הראשונה

הגירוש מבית-הספר גרר אחריו את ההתנגשות הראשונה עם החוק. אני-דריאס נתפס נוהג אופנוע ללא רשיון. כך החלה הקאריירה הפלילית של מושיעי העולם לעתיד. שלושת השבועות מאסר שקיבל לא הרתיעו אותו מנהיגת רכב ללא רשיון מאז ועד סוף ימיו. התפרעויותיו הפכו תכופות יותר ויותר. הוא עבר לבר-לין, החל מבלה בבתי-מרוח, שותה בירה בכמויות, גורם לקטטות. הוא נהג להמשיך עצמו ל„מרלון ברנדו בצעירותו“, אהב לבלות שעות בבתי-קולנוע. לכולם בילף שאמו היא שופטת במחוז מינכן. לאמו כתב שהוא עובד על כתיבת ספרו.

את בעיית הקיום פתר עליידי מגורים משותפים עם זוג צעירים, מנפרד הנקל ואלינור מיכאל, ששרשותם עמדה דירה בת שמונה חדרים. היה זה ב-1965, אלי-נור, שנחשבה עד אז לאשתו של מנפרד, והיתה אם לבתו בת השלוש, סוון, התאה-

המצוד האחרון

חיפושית מרוסקת ושטר צבאי באתר הקרב האחרון. עשרות מכוניות מישטרה וצבא הקיפו את הבית, שבמוסך שלו הסתתרו מנהיג הכנופיה באדר וחברו מיינס. המיבצע המיש-